

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FEG

3ª Època, núm. 59 Maig 2021

Davant la Font de Neptú, al Pati dels Tarongers de la Llotja. Foto: J. Canet

Activitats

Visita a la Llotja de Mar Pàg. 3

Col·laboracions

Records dels primers
passos de l'A. E. P. Claret Pàg. 7
El Jamboree del Centenari Pàg. 10

Notícies

Adhesió Pàg. 11
Trobada Antics Escoltes Pàg. 11

Editorial

Al·leluia! Poc a poc podem anar recuperant les activitats. Ben cert que encara no es pot dir que hagi arribat la que diuen “nova normalitat”, però ens hi anem acostant.. La creixent velocitat en l’administració de les diferents vacunes sembla que va produint els seus efectes, que, no cal dir-ho, ens agradaria que també fos útil per a tots els països sense distinció. També es cert que la bona notícia no ens pot fer oblidar als companys i familiars que ens han deixat al llarg d’aquests mesos. Ells ens fan pensar en còm es de fràgil la sensació de seguretat que la nostra societat consumista ens havia creat, volent ignorar el que per la meitat de la població humana es la situació habitual.

Mentrestant els nostres polítics (al moment que preparam aquest CALIU) continuen donant exemple del que no ha de ser la política, o així ens ho sembla.

Que Déu els il·lumini i hi vegin clar! (Si es que es deixen)

Com podreu llegir en la crònica de la primera activitat, tots tenim ganes de tornar-nos a veure i compartir moments i records.

Això vol dir que, si tos tenim un any més des de la darrera activitat, continuem tenint les mateixes il·lusions.

No les perdem!

Aquesta obra d’art és la coberta de l’àlbum d’on han sortit les fotos que il·lustren l’article sobre els inicis de l’A. E. Pare Claret.

Visita a la Llotja de Mar de Barcelona

Text: Josep Ma. Vila i Vicens

Fotos: Jordi Canet

Comencem pel més important i, al cap i a la fi, el motiu real de la convocatòria, que no era precisament la visita a la Llotja.

Era: “hola, què tal, com estàs?”, tots bé?, *sí, gràcies a Déu*”; “i vosaltres, i la família?, *anar tirant, que avui ja és molt*”; “ai perdona, és que amb la mascareta no et coneixia, tu ets ...”; “t’has fixat quants cabells blancs i quantes calbes?, jo diria que n’hi ha més que la darrera vegada que ens vam aplegar, *és que ha passat molt de temps, eh!? i tant i tant...!*”; “i aquest bastó?!, *ja veus, ens fem vells i cada dia som igual d’amics però més antics*”; ... i així. O sigui: retrobar-nos, abraçar-nos, parlar, reviuere la consciència de grup i, abans de res, reconèixer-nos darrera la maleïda mascareta.

Són les 11h. i toca començar la visita guiada al motiu instrumental de la trobada: l’antiga seu de la Llotja, de la qual en recorrerem 6 estances i el pati. Comencem, però, fent una ullada al conjunt.

Es tracta d’un edifici singular del segle XIV i un dels pocs (l’únic?) exemples conservats del gòtic civil català, en aquest cas compartint local amb la part de l’immoble remodelada el segle XVIII: el 1771 la Junta de Comerç de Catalunya, hereva del Consolat de Mar, encarregà a l’arquitecte Joan Soler Faneca una reforma a fons de l’edifici que respectés, però, les estances d’estil gòtic.

Ho féu amb l’estil neoclàssic del moment, amb un pressupost d’1 milió de lliures catalanes (uns 600 milions d’euros) i amb prou encert com perquè l’aparellament d’estils no faci mal d’ulls.

De planta quasi quadrada, fou promogut i pagat pel Consell de Cent i el Consolat de Mar i construït del 1384 al 1397, amb autorització del rei Pere el Cerimoniós, en un terreny erm prop del mar cedit per Pere de Montcada i on durant un cert temps s’hi penjaven els condemnats a mort. L’origen està en la necessitat d’un espai cobert i suficient per a reunir-se, fer negocis i guardar els diners dels cada vegada majors intercanvis entre comerciants i mercaders (sobretot estrangers), actuacions totes provocades pel notable creixement econòmic i mercantil experimentat per Barcelona durant aquell segle i que es duïen a terme a la intempèrie a l’actual Pla de Palau. Es va començar aixecant una mena d’aixopluc on treballar, que molt aviat es va haver d’eixamplar i consolidar donant així origen a l’anomenat Saló de Contractacions - nom que reflecteix ben bé el que allà s’hi feia-, obra de l’arquitecte Pere Arvei.

L’edifici ha estat la seu, cronològicament, del Consolat de Mar, la Junta de Comerç de Catalunya, la Cambra de Comerç (1886) i la seva hereva, la Junta Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona

Comença la visita dels dos grups

Guiats per la Judit comencem la visita pel Saló de Contractacions, del qual ja hem esmentat l'origen. És una imponent (si volien impressionar als visitants i usuaris, sobretot els mercaders estrangers, segur que ho van aconseguir) estança de 33x21 mts. i gran alçada, formada per 3 naus separades per arcades de mig punt sostingudes per 4 columnes, i amb un sostre amb bigues de fusta policromada. Té també una galeria a mitja alçada que encercla tota la sala. Estava decorat amb retaules, vitralls, tapissos i algunes catifes, que enlluernaven els visitants, sense oblidar el monumental i transparent rellotge que funcionava sintonitzat amb el de la veïna església de Santa Maria del Mar. S'hi instal·là, creada pel Consell de Cent, la Taula de Canvis de Barcelona, que es pot considerar el primer banc públic de la història i que estigué actiu fins que Felip V abolí el Consell, confiscà la Llotja i la convertí en caserna militar.

Molt més tard, des del 1915 s'hi establí la Borsa de Barcelona fins el 1954 quan es traslladà al Pg. de Gràcia. (Una curiositat: l'any 1708 aquesta sala acollí la primera òpera representada a Espanya: "Il più bel nome" d'Antonio Caldara).

Després de contemplar embadalits força estona aquesta meravella arquitectònica (sens dubte, la part més bonica de la Llotja) sortim a l'anomenat Pati dels Tarongers, reformat en estil neoclàssic en les obres fetes el segle XVIII. Situat al mig de l'edifici fou concebut com a espai recreatiu dels usuaris i com a lloc de celebració d'actes destacats organitzats per la Llotja de Mar i el Consell de Cent. Comptava amb uns decoratius tarongers i llimoners que foren eliminats per la reforma esmentada que construí l'obra que envolta el pati.

Actualment el decoren la font de Neptú, obra de Nicolau Travé, i 4 escultures representant "mode comercial" els 4 continents, com escau al lloc on estan.

Des del pati pugem al primer pis per l'escala noble o amb l'ascensor i ens adrecem al Saló del Tribunal del Consolat de Mar. Aquí s'hi celebraven les conciliacions i els judicis dels comerciants acollits al "ius mercatorum", el dret mercantil català, tan important i equivalent en el seu àmbit com els jutjats tradicionals en el seu. Es troba a la part neoclàssica on hi va anar a parar des de l'edifici antic. Millor això que no pas quan en el regnat de Felip V va haver de traslladar-se a una casa propera.

Seguim cap al Saló de Plens, construït a sobre de l'antiga capella del pati dels tarongers eliminada en la reforma del segle XVIII, on -com el seu nom indica- s'hi celebren els Plens de la Cambra de Comerç.

El Saló de Plens. Al fons, Antoni de Monpalau

La presideix un gran retrat d'Antoni de Capmany (1742-1813), suposem que en homenatge i record per la seva importantíssima i voluminosa obra en 4 volums "Memorias históricas sobre la marina, comercio y artes de la antigua Ciudad de Barcelona", escrita precisament per encàrrec de la Junta de Comerç el 1779.

A continuació entrem en el Saló Daurat, construït amb la reforma neoclàssica del segle XVIII per a celebracions socials. Pensant segurament en els seus futurs usuaris de la burgesia i de l'alta societat barcelonina, la propietat va voler que la decoració i el mobiliari estiguessin a l'alçada de la categoria social de la futura clientela, i per això en van encarregar el projecte i la confecció a una persona del prestigi de Lluís Domènech i Montaner. (Obro un parèntesi per dir que les meravelloses làmpades de la sala estan al mateix nivell de qualitat i bellesa que la resta de decoració. Ho faig observar perquè sorprenentment la guia no va fer-hi referència així com tampoc en va fer a cap a les notables làmpades d'altres estances).

De camí cap al Saló Lucrècia ens trobem amb una de les peces, al meu entendre, més boniques i valuoses, artísticament parlant, de la casa: l'escultura "Lucrècia morta", obra de l'escultor mataroní (ejem, es nota que sóc de Mataró?) Damià Campeny el 1833. Es de marbre i d'estil neoclàssic. Si visiteu la Llotja, no us la perdeu, és una meravella.

El Saló Lucrècia va servir i serveix per a les reunions dels directius de la Junta de Comerç, i avui dia, de la Cambra de Comerç.

Omplen les parets els retrats de tots els presidents de la Cambra des de la seva fundació fins a finals del segle XIX, començant pel primer que fou el conegut Manuel Girona: banquer, alcalde de Barcelona, comissari de l'Exposició Universal del 1888, finançador del canal d'Urgell, etc., etc.

Finalment, amb més dificultats que abans perquè comencem a estar cansats de tant caminar i contemplar a peu dret, pugem al segon pis on ens espera una altra sorpresa: el Saló dels Cònsuls. Forma part del nucli antic de l'edifici i dues grans arcades el divideixen pel mig. Inicialment s'utilitzà com a magatzem i també com a arxiu del Consolat de Mar. L'exèrcit de Felip V el destinà a dormitori de la tropa.

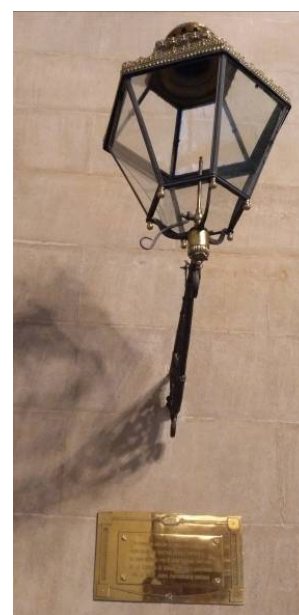
Modernament, es va compartimentar per poder acollir aules de les escoles professionals relacionades amb l'art.

Lucrecia morta

Així hi va tenir la seva seu la Escuela Gratuita de Diseño i, sobretot, l'Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi, escola d'art de forta impressió en el món de la cultura barcelonina fins al punt de ser anomenada popularment com "la Llotja" inclús quan va passar a ocupar un altre local. En aquestes escoles hi ensenyà el pare de Picasso i ell mateix en fou alumne. Actualment la sala està buida i, potser com a record de temps passats, pengen d'una de les parets dues pintures costumbristes de considerable tamany, amb l'inconfusible traç dolç i els colors amables de Josep Obiols.

I bé, aquí es va acabar la visita. Tothom cap avall, petita cua per al que molts han de fer en aquests casos, comiat i felicitació a la guia per la seva amabilitat, paciència i explicacions. I també laboriós i lent (sempre encara queden coses per dir) comiat entre nosaltres, peticions que no es retardi massa una nova trobada/visita i cap a dinar. Em sembla que Les 7 Portes van fer calaix

Fanal commemoratiu de la primera demostració a Espanya d'enllumenat per gas, a l'edifici de la Llotja

Records dels primers passos de l'A. E. Pare Claret

Text: Joan Bosquet

Fotos: Arxiu A. E. Pare Claret

Érem a mitjans de la dècada dels cinquanta del segle passat, quan un grupet de minyons ens reuníem els diumenges al matí a la biblioteca del Casal Claret, perquè per no tenir, no teníem ni cau on reunir-nos. La nostra formació començava en aquestes reunions, en el joc pel Casal i la ciutat i, en les sortides a la natura.

Tornant del camp d'estiu 1957. Al fons, St. Romà de Sau abans del pantà

El nostre agrupament era "pota tendra", anava creixent mica en mica, agafant experiència i una mica emmirallats en els agrupaments emblemàtics.

Com que no teníem material, vàrem establir una quota de 10 pessetes per a cada sortida (6 cèntims d'euro). El que sobrava del transport ho ficàvem a la guardiola per a comprar material. Així de modest era el nostre agrupament.

Recordo la primera sortida que vàrem fer, que va ser a la Font de la Budellera. Amb els avui anomenats "ferrocates" fins el Baixador de Vallvidrera i camí a munt, fins la font.

L'activitat principal va ser un concurs de salses de tomàquet fregit per patrulles. Tots havíem de dur un tomàquet de casa, i cada patrulla una paella, oli i sal. Mentre uns recollíem llenya del bosc, els altres ratllaven el tomàquet. La patrulla "esquirols" va guanyar el concurs perquè la cocció va ser perfecte i el punt de sal també. Ara imagineu quins temps, que una colla de nens poguéssim fer foc a Collserola.

"Menjador" de la patrulla Esquirols

La font ens va causar impressió per la seva monumental arquitectura, però no crec que el consiliari ens comentés que era obra d'un arquitecte paisatgista francès, en Forestier el 1918. El que si potser ens va explicar, que el nom de Budellera podia ser degut al fet que les seves aigües eren beneficioses per guarir problemes de la panxa. Nosaltres ens vàrem fer un tip de beure aigua, perquè no hi havia els cartells d'ara "d'aigua no tractada".

Com costava molt fer guardiola per a comprar material, vàrem fer un concurs d'idees per a recollir diners.

I una de les idees va ser presentar-nos al concurs radiofònic "Avecrem llama a su puerta". Concurs que feia la cadena SER, cada divendres amb Joaquin Soler Serrano. Vàrem anar en Joan Millan, en Joan Aisa (Mandi) i jo Joanjo Bosquet, i vàrem guanyar. En Joaquin Soler Serrano em va fer recitar per ràdio la "promesa escolta". D'aquest concurs vàrem sortir amb una flamant tenda de campanya canadenc, la primera de la secció.

Després de la primera tenda en van venir d'altres. Campament a Cantonigròs, 1958

Aquesta tenda s'havia d'estrenar i, què millor que al primer campament d'estiu als prats de Casanova del Bac a Cantonigròs. Els primers dies de campament van ser fabulosos, temps magnífic, excursió al Santuari de Cabrera amb un camí a cavall de dues províncies, fent la prova a les cingleres de llençar un barret i veure si els corrents d'aire el retornaven. Excursions al pla d'Aiats, Rupit i Pruit, Tavertet, Sant Romà de Sau (encara sense pantà), el salt del Sallent etc. Però semblava que tot no podia ser tan maco, perquè en Mandi va emmalaltir. El vàrem anar mantenint amb tisanes d'herbes miraculoses, però continuava vomitant i recargolant-se de dolors de panxa.

Al veure que no ens en sortíem, en Joan Millan va demanar a l'ajudant de secció que portés el nostre company Mandi a Barcelona perquè el visités un metge. El diagnòstic era una peritonitis aguda que necessitava d'una operació urgent. La seva vida depenia de minuts. Quan tots vàrem baixar a Barcelona i vàrem anar a visitar-ho a la recent estrenada Residència de la Vall d'Hebron vàrem quedar glaçats. Quina pensada a temps d'en Joan!. Nosaltres l'hauríem retingut i ara no seria entre nosaltres.

Aquest cas es va tornar a repetir amb un altre company en un campament al Montnegre, però l'experiència d'en Millan el va posar en guàrdia al moment, i amb l'ajuda d'en Jordi Costa que portava moto, va poder baixar a Sant Celoni a cercar un taxi per a portar el company a l'hospital. Penseu que en aquells anys no hi havien telèfons mòbils. El minyó en qüestió era en Josep Rovira un dels nostres fidels companys dels antics.

*I vàrem acabar tenint cau!
Un dels racons de patrulla*

Molts són els records d'aquells moments! Érem un agrupament en plena formació, estàvem a les beceroles de l'escoltisme català. El nostre agrupament era peculiar fins i tot en la parla castellana.

Tot i tenir un nombre molt important de minyons de parla catalana a casa, la pressió social del moment, el barri, l'escola, l'església, l'entrega incondicional dels claretians al sistema polític del moment, les activitats del casal

Una de les primeres promeses

casal Claret, etc, feia que parléssim castellà ens les nostres activitats escoltes com la cosa més natural.

Teníem traduïda al castellà la promesa, l'oració escolta, els carnets de proves..., jo diria que l'únic que es mantenia en català eren les cançons.

No us podeu imaginar el que patíem quan havíem d'anar a la D.D.E o a trobades de formació de caps. En Joan Millan i jo personalment vàrem patir situacions podríem dir incòmodes . Érem molt ben acollits però amb certes reserves. En la formació de caps havíem de presentar les conclusions per escrit i no sabíem escriure el català!

Explico tot això perquè és un dels records que ens van marcar i no cal dir que l'escoltisme va ser decisiu en la integració i l'amor al nostre país, així com també en forjar amistats que encara perduren.☑

Primer acte públic al pati del Col·legi Pare Claret (1956)

Ens acaba d'arribar la notícia de la mort d'en **Josep Iglesias i Germain**, membre d'Antics Escoltes i Guies, que ens havia acompanyat en unes quantes sortides i fins i tot ens havia fet la crònica d'una d'aquestes activitats (V. CALIU núm. 11 de juliol de 2012, on surt a la portada). En pau descansi ☑

De la col·lecció de filatèlia escolta de Manuel Subirà

Text: Redacció

Fotos: J. Canet

Fa 5 anys el company Manuel Subirà va fer entrega a la seu de MEG de la seva extraordinària col·lecció de segells de temàtica escolta, tal com vam recollir al CALIU 32. Ens ha semblat que pot ser interessant seleccionar els segells d'alguns països durant els propers CALIUs. Recordem que si algú hi té interès els pot consultar en els àlbums que estan dipositats a Can Cadena.

L'any 1979 es va celebrar el Jamboree del Centenari del naixement de B.-P. Amb aquest motiu es van emetre els 8 segells que va col·leccionar Manuel Subirà.

Vinyetes emeses en la mateixa ocasió. Dues curiositats: El text és en esperanto i van ser impreses a Barcelona. A baix, una vista aèria de la cerimònia de la inauguració ☑

Adhesió a una petició

Text: Redacció

Foto: Intenet

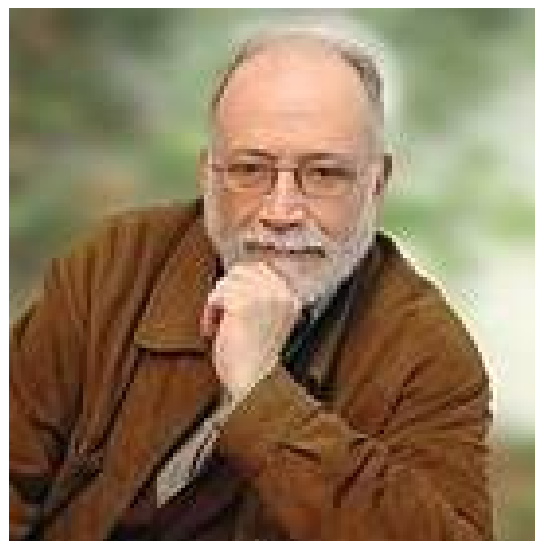
A Lleida un grapat de col·lectius s'han mobilitzat per demanar que sigui posat el nom d'Arcadi Oliveres a una de lesavingudes de la ciutat, petició a la qual ens hem adherit, ja que es mereix això i molt més.

Arcadi Oliveres va néixer a Barcelona l'any 1945. Va estudiar a la Facultat de ciències Econòmiques de la Universitat de Barcelona, d'on va sortir llicenciat el 1968. Abans, però, havia format part del SDEUB (Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona) i havia participat en la Caputxinada.

Va participar en l'Assemblea de Catalunya i el 1974 va entrar a Pax Christi, la organització internacional catòlica dedicada a promoure la pau.

El 1981 va entrar a Justícia i Pau de la diòcesi de Barcelona, entitat dedicada a la promoció dels drets humans i de la pau. El 1986 en va ser nomenat vicepresident i després president fins el 2014.

Ha estat definit com a "activista per la justícia social".

Considerava que l'economia havia d'estar al servei de les persones, era molt crític amb el sistema capitalista, contrari a la pena de mort, actiu en favor dels refugiats, del desenvolupament dels països empobrits. Pacifista i antimilitarista, però, sobretot, coherent.

Com a curiositat que pot ser interessant per a nosaltres, va ser membre del clan de l'AEiG Mare de Déu de Núria.

A la pàgina següent reproduïm l'entrevista que li van fer el 2014.

Trobada d'Escoltes Adults de Catalunya – Mallorca - València

Text: Redacció

Enguany estava programada la XIV Trobada d'Escoltes Adults de Catalunya – Mallorca – València per als dies 1 i 2 de maig a Mallorca. Com podeu imaginar, les restriccions imposades per raó de la pandèmia de la covid-19 no han permès de celebrar-la. Esperem saber-ne més detalls a no trigar gaire, ja que seguim tenint moltes ganes de trobar-nos

Recuperem la conversa que l'AEIG Mare de Déu de Núria del Sector IV va mantenir el 2014 amb l'Arcadi Oliveres. L'entrevista es va publicar a *La Grapadora*, la revista de l'agrupament, i va ser reproduïda el 2017 a la web de Minyons Escoltes i Guies.

L'Arcadi va néixer a Barcelona fa 69 anys i és Professor Titular d'Economia Aplicada a la Universitat Autònoma de Barcelona. A part de ser expert en relacions Nord-Sud i president de Justícia i Pau (entre moltíssimes altres coses) va ser membre del Núria, el nostre Agrupament. Amb ell parlarem del seu passat escolta... I de com va el món.

L'escoltisme contribueix a fer un món millor. N'estic segur.

Com explicaries als nois i noies del nostre cau en quin món vivim?

Basaria el meu relat sobretot en tres coses. La primera, en una consciència de la pobresa: no tothom té les necessitats cobertes i això ens ha de preocupar. Després en una consciència sobre la desigualtat: cada vegada més augmenta la diferència entre pobres i rics. I finalment, en una consciència d'un món finit de recursos.

Vas ser escolta del nostre cau, el Núria.

Vaig entrar directament al Clan (Truc), on vaig estar-hi cinc o sis anys. Després durant un cert temps vaig col·laborar amb la DDE (Delegació Diocesana d'Escoltisme, el que ara és Minyons) fent estudis sociològics sobre l'escoltisme català.

Què hi vas aprendre a l'escoltisme?

Dues coses molt importants: la primera, l'amistat amb la gent. Durant cinquanta anys ens hem trobat amb els meus companys de colla quatre cops l'any, sense fallar. Després, la realitat del país, la consciència política i el sentiment de coherència de vida. Molts companys meus escoltes després van passar a ser regidors o diputats... A l'escoltisme hi van aprendre el significat del compromís públic i polític.

Vas fer la promesa?

No i n'estava orgullós, perquè tenia una certa recança... Tot i que l'escoltisme feia molt bona feina per a Catalunya, ens queia gros tot el que era l'uniforme, tot allò que semblés militar. La promesa, llavors, ens sonava a jurament de bandera o alguna cosa per l'estil. I ens hi rebel·làvem.

Alguna experiència que et marqués?

En una excursió a una muntanya que es diu Mont Perdut vam tenir complicacions i hi podríem haver perdut la vida. Per sort, ens en vam sortir.

Com serà el nostre planeta quan els Castors i Llúdrigues portin els seus fills al cau?

Un món sense petroli, contaminat i amb encara més guerres que les actuals pels recursos. Val a dir, però, que tinc esperança que les coses canviïn: sóc molt optimista.

Quin és el primer pas a fer?

Hem de començar per la informació i l'educació. Avui en dia, el gran mal que patim és que la gent no sap què passa al seu voltant. Estem en una societat que s'anomena de la informació i de la comunicació, però no ens diuen res del que està passant.

Per exemple?

Fa unes setmanes va morir Botín, president del Banco Santander. Molts diaris li van dedicar sis o set pàgines, més que si fos un cap d'Estat. I en parlaven desfent-se en elogis, sense referir-se als quinze processos judicials-criminals que tenia per estafa i per frau fiscal.

La informació és poder, però qui té aquest poder?

Els deu grans diaris espanyols, directament o indirecta, tots són propietat de bancs. A partir d'aquí, les possibilitats de fer crítica es redueixen, i molt.

Canviar les coses és a les nostres mans?

Totalment. En mans dels ciutadans conscients, organitzats, compromesos i que no tenen por de les coses.

Hem de modificar alguns hàbits quotidians?

Efectivament. Quan els ciutadans ens relacionem amb el mercat ho fem de quatre maneres: com a treballadors, com a consumidors, com a estalviadors i, finalment, com a contribuents. Com a treballadors hem de procurar, si podem, que la nostra feina sigui cooperativista. Després hem de repartir el treball: l'única manera de donar feina a tots els ciutadans és que els que en tenim molta treballem menys.

I com a consumidors?

El consum ha de ser més responsable. S'ha d'intentar no comprar al Corte Inglés, al Zara o a l'Ikea, i no beure Coca-cola: l'aigua de l'Amèrica Llatina s'està privatitzant i els indígenes hauran de pagar a aquesta empresa per beure del riu.

També t'has referit a l'estalvi.

No obriu mai un fons de pensió! Els diners invertits serveixen en molts casos per finançar la indústria armamentista, prostitució, nuclears, etc. I el que va d'angelet creient-se un pacifista, resulta que ha estat un comprador d'armes sense saber-ho.

Per últim, què hem de fer com a contribuents?

Des de fa trenta anys tenim un grup a Catalunya que ens neguem a pagar la part dels impostos que va destinada a l'exèrcit. Així és com es canvien les coses.

Apaguem el televisor?

Recomaneu als nois i noies que no el mirin, o que no el mirin més de deu minuts al dia. Contribueix a la "imbecilització" igual que les xarxes socials: la comunicació ha de ser humana i no a través de maquetes!

No és difícil de complir, tot plegat?

No, és més fàcil del que sembla. I no saps el plaer que dona. Visc molt feliç, de debò.

Quines coses bones té el nostre món?

Moltíssimes! Començant per la natura, però després està l'amistat, l'amor, la família, les il·lusions... En el fons són uns pocs egoistes els qui les espatllen

Juny**Dimarts 15****Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, a la Llotja**

Complement ideal a la visita del mes de maig passat.

Recordem un cop més que ens agradaria seguir rebent col·laboracions dels nostres lectors en forma d'evocacions personals, d'històries d'agrupaments, de reportatges de viatges, etc.

Podeu enviar-les a l'adreça següent:

anticsescoltes@fundacioescoltesiguies.cat

No cal dir que si venen acompanyades de fotos, molt millor.

CALIURbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreix**FUNDACIÓ**
ESCOLTES I GUIES

anticsescoltes@fundacioescoltesiguies.cat
fundacioescoltesiguies.cat/antics-escoltes-i-guies/

Antics
Escoltes
i Guies